

Arrest

nr. 230 751 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 februari 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, in functie van de Belgische echtgenoot van haar moeder, dit is haar stiefvader.

1.2. Op 8 juli 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2019 werd ingediend door:

*Naam: R.
Voornaam: J. E.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische stiefvader, de genaamde D. L. A. L. (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’ Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en vóór de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het “ten laste zijn” werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Attesten van het OCMW Sint-Truiden dd. 06.02.2019 dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de opmaak van het attest geen financiële steunverlening van het OCMW genoten hebben.*
- Attest dd. 25.05.2019 van advocatenkantoor Huygen&Claesen waarin wordt verklaard dat de referentiepersoon vanaf april 2019 een maandelijks bedrag van 650 euro leefgeld ontvangt via schuldbemiddeling Voorheen was dit 300 euro.*
- attest ingevuld door de schuldbemiddelaar dd. 19/02/2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert 22/03/2016 in schuldbemiddeling is; schulden moeten betaald worden van het leefgeld*
- Bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister dd. 24/12/2018 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 22/05/2014 tot 24/12/2018 in Paramaribo staat geregistreerd als ongehuwd. Dit attest zegt niets over haar onvermogen in het land van herkomst.*
- Verklaring van Inspektie der Belastingen, opgemaakt te Paramaribo dd. 06.05.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen zuiver inkomen heeft genoten in 2019. Betrokkene is Schengen binnengekomen op 25/12/2018 via Amsterdam, zodat zij in 2019 inderdaad over geen inkomen kon beschikken in 2019. Dit attest kan dan ook niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen.*
- Attest van Grondregistratie en Landinformatie, opgemaakt te Paramaribo dd. 24.04.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit. Gezien betrokkene reeds op 25/12/2018 haar land heeft verlaten, is het dan ook weinig waarschijnlijk dat ze aldaar nog in de registers zal voorkomen als eigenaar van onroerende goederen.*

- Geldstortingen van Western Union voor de periode 11/2014 en 05/2018 (in totaal 25 stortingen). Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Het overmaken van geld op zich volstaat immers niet, er dient ook te zijn bewezen dat betrokkene op het geld was aangewezen om ertoe te kunnen besluiten dat zij reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine. De laatste storting dateert van mei 2018. Van eventuele stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene na mei 2018 tot op het ogenblik van de aanvraag op 05.02.2019 werden door betrokkene geen bewijzen overgemaakt.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Bovendien is ook niet voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 die stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Aangezien de referentiepersoon heden over een leefloon geniet, worden deze bestaansmiddelen uitgesloten uit artikel 40 ter. Zodoende beschikt de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), uitspraak doet op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel in haar synthesesmemorie de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het middel blijkt dat verzoekster ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De verblijfsaanvraag werd geweigerd om volgende reden:

Verzoekster zou niet bewijzen dat zij ten laste was van haar stiefvader toen zij nog in Suriname verbleef en haar stiefvader zou bovendien niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat er niet bewezen is dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon.

Volgens het Agentschap van Integratie en Inburgering zijn de (hier relevante) criteria voor 'ten laste' zijn waarmee de DVZ rekening houdt:

- *Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden*
- *Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen*
- *Bewijs van onvermogen*

Verzoekster brengt documenten bij die bewijzen dat hij voldoet aan al deze criteria.

Ten eerste brengt verzoekster bewijzen van overschrijvingen bij die teruggaan tot novmeber 2014 méér dan zes maanden vóór de aanvraag lot gezinshereniging.

De bestreden beslissing stelt: "Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn." De verwerende partij verwijst hier opnieuw naar in haar nota.

Er moet echter rekening gehouden worden met het feit dat de levensstandaard in Suriname beduidend lager ligt dan in België. Zelfs eerder bescheiden bedragen overschrijven kan een groot verschil maken voor verzoekster in Suriname en zodoende noodzakelijk voor verzoekster om in haar basisbehoeften te voorzien.

Het is in elk geval bewezen zij financieel ondersteund werd door haar stiefvader en moeder.

Het klopt dat er geen bewijzen van stortingen worden bijgebracht van na mei 2018 tot het ogenblik van de aanvraag. Er dient wel opgemerkt te worden dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag al meer dan een maand bij haar stiefvader en moeder in België verbleef en dus ook financieel afhankelijk van hen was.

Ten tweede is het inkomen van de stiefvader afdoende bewezen. Ten onrechte stelt verwerende partij dat de stiefvader een leefloon geniet en dat deze inkomsten uitgesloten worden uit artikel 40ter.

De stiefvader geniet een pensioen van € 2.259,44 per maand. Via schuldbemiddeling ontvangt hij hiervan een maandelijks leefgeld van € 650,00. Het gaat hier niet om een leefloon in de zin van art. 40ter van de Vreemdelingenwet want de stiefvader doet geen beroep op de sociale bijstand.

Bovendien brengt verzoekster eveneens inkomstenbewijzen bij van haar moeder en broer die deel uitmaken van hetzelfde gezin.

In haar nota zegt verwerende partij dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld omtrent de financiële capaciteit van de referentiepersoon. Hier dient opgemerkt te worden dat er niet enkel met het inkomen van de stiefvader moet rekening gehouden worden maar ook met dat van haar moeder.

Ten derde levert verzoekster ook voldoende bewijs van onvermogen. Verzoekster bracht attesten bij waaruit blijkt dat zij in Suriname geen inkomsten of eigendommen heeft.

Verzoekster behoudt zich het recht voor nog stukken bij te brengen in de loop van de procedure.

De weigeringsbeslissing berust op een niet-correcte feitenvinding en schendt aldus de materiële motiveringsplicht.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoekster op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid luidt als volgt:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)"

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit lezing van artikel 40bis, eerste lid, 3° en artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg, m.n. in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- "ten laste" zijn van de referentiepersoon;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient zij het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, in casu haar Belgische stiefvader. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische stiefvader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

De voorwaarde van het ten laste "zijn" in artikel 40ter, § 2, eerste lid juncto 40bis § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden die "de Belg (...)
vergezellen of zich bij hem voegen", en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat

de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (zie RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoekster, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon, zoals verzoekster zelf aanhaalt in haar verzoekschrift.

De gemachtigde licht in de bestreden beslissing dan ook terecht toe dat, om te kunnen te vaststellen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden van "ten laste zijn", er moet kunnen worden vastgesteld dat "er reeds een afhankelijkheidsrelatie [bestaat] tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine", met name dat verzoekster "voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste [was] van de referentiepersoon".

De noodzaak aan financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het "ten laste" zijn vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie.

Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van "ten laste zijn" rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan verzoekster om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de verwerende partij geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van verzoekster de vereiste stavingsstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag, en met name ter staving van de voorwaarde "ten laste" zijn, volgende documenten heeft voorgelegd:

- attesten van het OCMW Sint-Truiden van 6 februari 2019 waaruit blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon tot op datum van de opmaak van het attest geen financiële steunverlening van het OCMW genoten hebben;
- bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister van 24 december 2018 waaruit blijkt dat verzoekster sedert 22 mei 2014 tot 24 december 2018 in Paramaribo staat geregistreerd als ongehuwd.
- verklaring van Inspectie der Belastingen, opgemaakt te Paramaribo op 6 mei 2019 waaruit blijkt dat verzoekster geen zuiver inkomen heeft genoten in 2019.
- attest van Grondregistratie en Landinformatie, opgemaakt te Paramaribo op 24 april 2019 waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerende goederen bezit.
- geldstortingen van Western Union voor de periode november 2014 tot mei 2018 (in totaal 25 stortingen).

In casu besluit de verwerende partij dat aan de hand van de documenten die verzoekster ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag heeft voorgelegd, niet kan worden vastgesteld dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische stiefvader. De gemachtigde motiveert als volgt:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon."

3.5. Wat betreft de voorgelegde geldstortingen, motiveerde de verwerende partij als volgt:

"- Geldstortingen van Western Union voor de periode 11/2014 en 05/2018 (in totaal 25 stortingen). Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Het overmaken van geld op zich volstaat immers niet, er dient ook te zijn bewezen dat betrokkene op het geld was aangewezen om ertoe te kunnen besluiten dat zij reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine. De laatste storting dateert van mei 2018. Van eventuele stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene na mei 2018 tot op het ogenblik van de aanvraag op 05.02.2019 werden door betrokkene geen bewijzen overgemaakt."

In deze motivering leest de Raad niet dat wordt betwist dat deze overschrijvingen teruggaan tot november 2014. Evenmin wordt betwist dat zij financieel werd ondersteund door haar stiefvader en moeder.

Wel oordeelt de verwerende partij dat het overmaken van geld op zich niet volstaat maar dat ook moet worden bewezen dat verzoekster op het geld was aangewezen. Hierbij stelt zij vast dat de geldstorting uiterst beperkt en onregelmatig zijn om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn en ook niet aantonen dat zij onvermogen was in het land van herkomst.

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Verzoekster betwist de bevindingen van de verwerende partij dat deze stortingen uiterst beperkt en onregelmatig zijn, in wezen niet. Dat de verwerende partij de voorwaarde van "ten laste" zijn, kennelijk onredelijk invult blijkt niet, minstens voert verzoekster dit niet aan. Het betoog dat de levensstandaard in Suriname beduidend lager ligt dan in België waardoor zelfs eerder bescheiden bedragen een groot verschil kunnen maken voor verzoekster om in haar basisbehoeften te voorzien, is niet meer dan een loutere bewering die geenszins wordt gestaafd. Evenmin blijkt uit de aanvraag dat verzoekster hierover enige inlichtingen heeft gegeven, met name over de levensstandaard in Suriname noch over haar basisbehoeften. Verzoekster kan de verwerende partij dan ook niet kan verwijten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden. In het kader van een wederkerig zorgvuldigheidsbeginsel kwam het verzoekster toe, om in het kader van een verblijfsaanvraag, alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijf te krijgen. Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het betoog van verzoekster dat zij op het ogenblik van de aanvraag al meer dan een maand bij haar stiefvader en moeder verbleef en dus ook financieel afhankelijk van hen was, wordt niet gestaafd. Verzoekster heeft bij haar aanvraag evenmin bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zij voor haar aanvraag en tijdens haar verblijf in België financieel afhankelijk was van haar stiefvader en moeder. Bovendien toont verzoekster met dit betoog niet aan dat zij na het laatste stortingsbewijs van mei 2018 in haar land van herkomst nog ten laste was van haar stiefvader en moeder.

Dat de verwerende partij onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat zij "*[niet] afdoende [heeft] bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon*" wordt niet aangetoond.

Wat betreft de bijgebrachte attesten ter staving van haar onvermogen in haar land van herkomst, motiveerde de verwerende partij als volgt:

"Bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister dd. 24/12/2018 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 22/05/2014 tot 24/12/2018 in Paramaribo staat geregistreerd als ongehuwd. Dit attest zegt niets over haar onvermogen in het land van herkomst.

- Verklaring van Inspectie der Belastingen, opgemaakt te Paramaribo dd. 06.05.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen zuiver inkomen heeft genoten in 2019. Betrokkene is Schengen binnengekomen op 25/12/2018 via Amsterdam, zodat zij in 2019 inderdaad over geen inkomen kon beschikken in 2019. Dit attest kan dan ook niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen.

- Attest van Grondregistratie en Landinformatie, opgemaakt te Paramaribo dd. 24.04.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit. Gezien betrokkene reeds op 25/12/2018 haar land heeft verlaten, is het dan ook weinig waarschijnlijk dat ze aldaar nog in de registers zal voorkomen als eigenaar van onroerende goederen."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze attesten en deze op kenbare wijze heeft beoordeeld. Door het louter niet eens te zijn met de bestreden beslissing en haar eigen overtuiging vol te houden dat zij voldoende bewijs van onvermogen heeft geleverd, slaagt verzoekster er niet in deze concrete motieven te weerleggen of onderuit te halen. Zij gaat in haar verzoekschrift verder geheel niet in op deze concrete motieven en laat ze volledig ongemoeid. Haar betoog is niet meer dan een eigen beoordeling van haar zaak.

Dat de verwerende partij onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat zij "*[niet] afdoende [heeft] aangetoond effectief onvermogen te zijn*", blijkt aldus niet.

In zoverre verzoekster ter ondersteuning van haar betoog verwijst naar de relevante criteria voor "ten laste" zijn vermeld op de website van het Agentschap van Integratie en Inburgering, wijst de Raad er op dat de website van dit Agentschap geen wettelijke of reglementaire norm, noch een wettelijke rechtsbron uitmaakt.

Verzoekster toont niet aan met welk concreet en relevant stuk geen rekening werd gehouden, welk stuk ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken of foutief werd beoordeeld. Een miskennis van verzoeksters concrete situatie zoals kenbaar gemaakt aan de verwerende partij blijkt niet. Zij brengt verder geen overtuigende argumenten bij die aantonen dat de verwerende partij op basis van het geheel van de documenten foutief of kennelijk onredelijk heeft besloten om de verblijfsaanvraag te weigeren nu *“niet afdoende [blijkt] dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”*. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.6. Wat betreft het betoog dat het inkomen van de stiefvader afdoende bewezen werd en dat verwerende partij ten onrechte stelt dat de stiefvader geniet van een leefloon, hetgeen als inkomsten uitgesloten wordt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekster zich richt tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing. De vaststelling dat niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zoals vereist door artikel 40ter, § 2, eerste lid, juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. Nu op het moment van de bestreden beslissing de voorwaarde van “ten laste” zijn niet op afdoende wijze werd aangetoond, en dit door verzoekster ook niet op ernstige wijze wordt weerlegd, is er bijgevolg niet voldaan aan één van de cumulatief gestelde voorwaarden en kan het recht op verblijf worden geweigerd. Voormelde kritiek van verzoekster kan *in casu* dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.7. Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

M. MAES